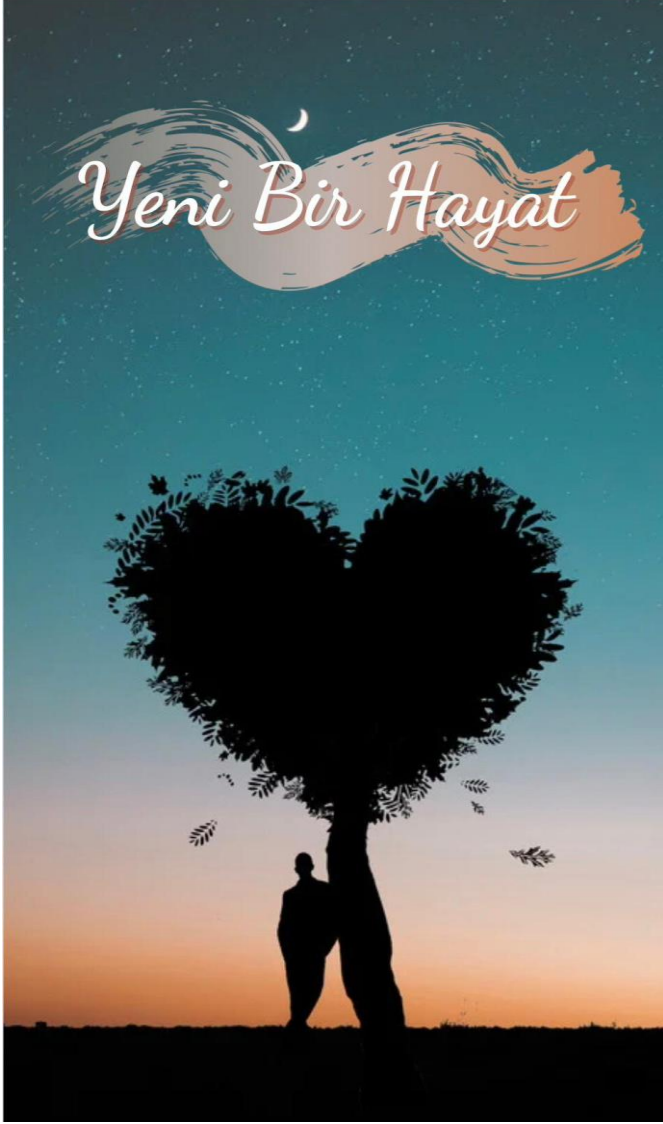


YENİ BİR HAYAT



Ben büyümek bilmeyen, ailemin hor gördüğü, kardeşlerim arasında pasif kalan, yaramaz bir çocuğum. Ben yetimhanede büyüyen sonra bir aile tarafından evlat edinilen biriyim. Evlat edinildiğimde 3 yaşındaymışım hiçbir şey hatırlamıyorum . Ailemde bu durumu 17 yaşına gelince açıklamak zorunda kaldı. Doğum günümde bir posta aldım. Belki arkadaşım

göndermişti diye düşündüm fakat biyolojik annemden gelmişti paket.

Üzerinde Aslı Sönmez yazıyordu. Paketin üstüne baktığımda garipsedim, tanımadığım bir isimdi. Merak ettim ve paketi açtım. Bir mektup vardı ve oğluma yazıyordu. Hemen annemin yanına gittim. " Anne bunu sen mi yazdın " dedim. " Hayır, ben yazmadım" dediğinde mektubu okumaya başladım.

"Sevgili Oğlum ,
Senin adresini daha yeni buldum. Seni yetimhanede vermek zorunda kaldım. Geri geldiğimde senin evlatlık verildiğini öğrendim. Evlat verildiğin aile Konya'ya taşındığı için seni bulamadım. Sen belki beni affetmezsin ama seni bir kere görmek istiyorum. Ben seni bırakmak istemedim. Eğer yarın altta yazılı adrese gelersen her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatacağım. Yarın Gülizar Caddesinde 3908. Sokaktaki Çay Bahçesinde seni bekliyor olacağım."

Ağlamaya başladım. Hayatımın koca bir yalan olduğunu öğrendim. Annem benim yanıma oturup herşeyi anlatmaya başladı. "Biz seni 3 yaşındayken evlat edindik. Bizim çocuğumuz olmadığı için seni evlat edindik. Sonradan Melisa ve Hasan doğdu. Babanın işi için Konya'ya geldik. Sana bunu 18 yaşına girince söyleyecektik. Sen daha önce öğrendin." dedi. Annem sözünü bitirir bitirmez hemen odama çıktım.

Düşünmeye başladım. Belki buradan kurtulurum yeni bir hayata başlardım ama gideceğim yerde ne olacağını bilemezdim. Gidecek miydim yoksa gitmeyecek miydim? Hiç olmadığım kadar kararsızdım. Gidecektim, çünkü annemi merak ediyordum. Tam bunları düşünürken babam kapıyı açtı ve bana tokat attı. Alışık olduğum için acımadı ama neden yaptığını düşündüm. Evlatlık olduğumu onlar söylemeden öğrendiğim için dayak yemiştim. Babam bütün sinirini beni döverek giderdiğinde odadan çıktı. Babamın bu davranışından sonra gitmem tam olarak kesinleşmişti. Yarını sabırsızlıkla bekledim. Bugünün bitmesi için hemen uyudum.

Yeni bir güne uyanmıştım. Tüm yaşadıklarım kabus gibi. Kendimi bir boşlukta hissetmiştim. Annem, babam ve kardeşlerim... Meğer hayatım bir yalandan ibaretmiş bunu anladım. Mutsuz bir şekilde yola koyuldum. Beni nelerin beklediğini bilmedenyola koyuldum. Kızgındım, bu ruh halimle nasıl normal bir hayata dönecektim, bilemiyorum...

Çay bahçesine vardım, masada oturmuş beni bekliyordu. Beni görünce hemen ayağa kalktı, ağlamaklı bir şekilde bana sarılmaya çalıştı ancak ben hemen kendimden uzaklaştırdım. Çünkü benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Bu kadına nasıl hitap edecektim, bilemedim. Hemen konuşmaya başladı:

'Oğlum, canım oğlum! Beni affet! Biliyorum yaşadıkların kolay değil! Beni dinle, İnan bu yaşanılanlar benim için de kolay değil! Sensizlik benim için en büyük cezaydı. Seni yıllarca çok aradım. Yaşadıklarını nasıl telafi ederim, bilemiyorum. Ancak bana, kendine, hayatına bir şans ver, lütfen!

Annemin anlattıkları karşısında ağzımı bıçak açmıyordu, sadece dinliyordum. Çünkü yaşadıklarımın telafisi olmayacaktı. Annem geçmişte yaşadıklarımı bu saatten sonra değiştiremezdi ancak bu saatten sonra belki de bir şans verebilirdim. Zamana ihtiyacım vardı, her şeyi akışına bıraktım. Anneme tek bir söz söylemeden oradan ayrıldım.

ORTAK HİKÂYEYİ YAZAN
OKULLAR:

MERKEZ GÖZNE ÇOK
PROGRAMLI ANADOLU LİSESİ
(AHU SERPİN)

ERZİN YEŞİLKENT ANADOLU
LİSESİ
(NİHAL İSPİR)

HİKÂYEYİ RESİMLEYEN OKUL:
MERKEZ GÖZNE ÇOK PROGRAMLI
ANADOLU LİSESİ (AHU SERPİN)